

על עסקן פוליטי פלוגי אומרים כי בששת ימי הקרבות השתוף — מבוק המצלמות.

על סופר צעיר, שפשט את מדי המי לואים, אומרים שהוא עומד לכתוב ספר בשם אחי גונבי התהילה, על מישקל הרר מאן אחי גיבורי התהילה, המוקדש לעלילות המכבים.

הבדיחות החדשות הן מרות. הן משקפות את הסלידה הציבורית הגור-

אנשי יחסי ציבור, צלמי חוץ ופנים, עיתונאי חוץ ופנים, מאחר לאתר, כדי להנציח את עצמם.

להנציח את עצמם — ייאמרו זאת בפירוש — כדי להפיק רווח מיידי מכיבוש שנקנה בדם צעירים שי טרם נקברו, שהוריהם לא שמעו עדיין על האסון הנורא שפקד אותם.

★ ★ ★

אנשים תמימים יכור אלים להאמין כי תמונות אלה נולדו לגמרי במיקרה. שעסקן פלוגי ופוליטיקאי אלמוני צולמו סתם ככה, בעת מילוי תפקידם. לא דובים ולא יער. **כל תצלום כזה בעיי תון אמריקאי או צר' פתי, גרמני או אנגלי — הוא פרי עמל קשה.**

אחי

גונבי

התהילה

מתם של נושאי הכתבות והתצ' לומים.

★ ★ ★
יש כארץ סלחנות מסוימת כלפי תופעה זו. סלחנות שאינה במקומה. אומרים: „פלוגי משוגע לפירסומת אי שית, מילא, אף אחד איננו משלם.“ אומרים: „אלמוני חולה לכותרות. מה אפשר לעשות?“

תגובות מסוג זה מעידות על התנוונות מוסרית. הן מעידות גם על חוסר הושיאחרייות.

כל מסעיהפירסומת אינם רק פגיעה בטעם הטוב.

גם אין הם רק נסיונות נועזים לנגוב את תהילתם של אחרים, ולהיבנות על דמו של הולת. הם הרבה יותר מזה. הם נסיונות לעקוף את התהליכים הרמוני קראטיים של חברה תקינה.

יוזמי המסעות האלה מקווים לי עורר נחשולים של תגובות ציבוריות, שישנו את המיבנה הפוליטי של המדינה בדרכים חדשות.

לא בדרך של התמודדות רעיונות, של התמודדות חופשית של אישים. לא בדרך של גילוי האמת, אלא של טיש טוש האמת.

לא בדרך בחירות דמוקראטיות, בכוא העת. אלא בדרך של הפיכה פוליטית מסוג חדש לגמרי.

★ ★ ★

הנה אנדה עממית, השייכת לעתיד. אפשר לכתוב על זה ספר מדעי דמויני.

מחר יתחילו לטעון: „פלוגי כבש את מאלטה.“

הדבר יתפרסם בעיתוני כל העולם, באלפי סיפורים ססגוניים, מלאי פרטים, שיבושלו בהרחב דיוגוף.

אחרי שבוע תדבר עיתונות הי מאלטה.“

מישהו היה צריך לתכנן את המקום ואת המועד המדויק של ההופעה במקום. מישהו היה צריך להועיק את הצלמים ולתת להם הוראות. מישהו היה צריך להדריך את העיתונאים.

זוהי מלאכה קשה — מלאכתם של אנשימקצוע.

★ ★ ★

מה שנוגע לתמונה המצלמת, נוגע באותה מידה למילה המודפסת. גט היא לא באה מעצמה מישוה מוכרח להזמין את העיתונאי למקום הנכון ובזמן הנכון. מישוה מוכרח לתת לו ראיין — ראיין הנמשך תמיד זמן ניכר. מישוה מוכרח לבדוק, לאחר מכן, איך משתמש העיתונאי בחומר. כל זה גוזל זמן רב ומרץ רב, מן העסקן ומאנשיהפירסומת שלו. וכל זה לא בא מעצמו.

כמעט ואי אפשר לצלם תמונה בלי הסכמתו של האיש בתמונה.

אם התמונה מראה אותו בביתו, בניגוה, בחוג משפחתו — הרי ברור כי הוא הזמין את האיש הביתה. במטרה ברורה להצטלם, להופיע בעיתון בהרחבה רבה.

אי אפשר גם לראיין אדם נגד רצונו.

אין אדם מתפרסם אם הוא אינו רוצה בכך, מאדמאד. **ואם הפירסומים פוגעים באופן קבוע באמת, אין זה מיקרה.**

אם הם מייחסים לו באופן קבוע הישגים של אחרים, והתלטות שלא הוא החליט אותן, ומיבצעים שלא הוא ביצעם — אין האחריות מוטלת על הצלמים והעיתונאים. **כל כזב כזה הוא פרי יוזמה. יוז'י**

ברת לנוכה אחת התופעות המגעילות כי יותר בחיינו הציבוריים, מאז המלחמה.

★ ★ ★

בכל מלחמה יש תופעה של מרחיחי מלחמה. זהו דבר כמעט בלתי-נמנע, כמו הפרעושים בפרחת הכלב.

התופעה לא פסחה גם עלינו. אותם גליונות העיתונים, המפרסמים את תצלומי האמהות השכולות, המשתחחות על קברות-בניהם, מכילים ידיעות על מונפור ליסטים, המתקוטטים על הזכות לנצל את כלכלת הגדה.

החיכוחים על שער הדינר, על זכויות השיחק, על הזכות לקנות ולמכור, להסיע ולהפקיע — מתפרסמים צד בצד עם הי ויכוחים על התגמולים העלובים המשתלמים לאלמוני ולנכים.

אחר, שהתעשר בששת הימים, עובר כי רחוב על פני איש החזור מיחידת-שריון — ישר לתור לישכת-העבודה.

זה מרגיז. זה מגעיל. אך זה טבעי.

★ ★ ★

ותר מגעילה, פחות טבעית, היא חופי עה שעוד לא ראינו דוגמתה בארץ, ושגם בארצות העולם לא היתה קיימת כי קיצוניות הסרת-בושה כזאת.

זוהי תופעת גניבת-התהילה, לי מטרות פוליטיות ומפלגתיות.

עוד לא התייבש הדם ברמה הסורית, כאשר החליטו כמה אנשים לבכס קאריירות פוליטיות על גופם של החללים והפצועים של מלחמת-ששת-הימים.

אחרת קשה להבין את התופעה המוזרה הזאת: שבצעם ימי הקרבות, כאשר גורל המדינה עוד היה תלוי מנגד, הסתובבו עסקנים פוליטיים עם פמלייה של דוברים,

עיתונות הישראלית. שאכן כל אחד מהם הוא „הדשה“, מבחינה עיתונאית.

אותו זמן ייאסר על העיתונות, בתוקף התקנות לשעת-החירום, לפרסם אף מילה אחת הסותרת סיפורים אלה.

למשל: שלא היה לפלוגי שום קשר למאלטה. שהוא התנגד כי פירוש לכיבוש מאלטה. שהוא הרר בה יותר עסוק בצילומים, מכדי שיוכל אף לחשוב על מהלך הי פעולה.

השקר הגדול ישגשג. כי מושכל-ראשון הוא בתעמולה שהשקר, אם חוזרים עליו ללא-הרף, הופך אמת. (כדברי אחד התועמל לגים הגדולים של דורנו: „כגודל השקר, כן מידת סבירותו.“)

אחרי כמה שבועות, תקום תנו עה: „ממשלת הזקנים רוצה להחיר זיר את מאלטה! אף שעל מאדמת מאלטה לא תוחזר!“

ואם הממשלה תשקול את החזרת מאלטה, שנכבשה בטעות על-ידי סירת-טורפדו שי טעתה בדרך ושחשבה שזה האי טיראן, תקום תנועה לאומית אדירה: **„פלוגי לשלטון! הקץ לממשלה הכושלת!“**

ומכיוון שתהיה זאת שעת-חירום, ולא יהיה זמן לחכות לבחירות, יגישו שלושה שרים אולימטום לראש-הממשלה.

וראש-הממשלה יתלבט במשך 24 שעות והצי, עד שיהיה מאוחר מדי לעשות משהו אחר, ואז ית- מוטט.

★ ★ ★

זהו, כמובן, אנדה. זה אינו יכול לקרות במציאות.

שהרי איננו קהיליית-בנות מרכז-אמרי קאית, אם כי לעיתים זה נדמה כך. **לכן, הבה ונתחילו להתנהג כי ציבור מבוגר.**

הבה ונתייחס בבזו תהומי, גלוי וחותר, לכל נסיון לבנות קאריירה מפלגתית ופני ליטית על ניצול ציני של קורבנות חיילינו.

הבה ונגיד לכל פוליטיקאי ממזי לח: כמיספר תצלומיך בעיתונות העולם והארץ, כך מיספר הקולות שתפסיד בבחירות.

הבה ונחליט: נבחר את מנהיגינו על פי התוכניות שהם מציעים לנו, ועל פי כשרונם להגשים תוכניות אלה.

לא נבחר את מנהיגינו כמו מרי בותיזופי או כוכביקולנוע, לפי

בעלי התהילה האמיתיים: החיילים הקרביים של צה"ל

מידת הפוטוגנויות שלהם. ונחליט באותה שעה: נעניק את התהילה למי שהתהילה יאה לו.

גניבת התהילה אינה שונה מי כל גניבה אחרת. היא רק חמורה יותר, כי התהילה נקנית בדם וי ברמעות.